

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Poláchem ve věci

žalobce: **H. S.**, ev. č. X
 st. přísl. X
 bytem X

zast. JUDr. Petrem Navrátilém, advokátem,
 sídlem Joštova 4, Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**,
 se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ze dne ze dne 23. 3. 2023, č. j. OAM-952/ZA-ZA11-ZA19-2022,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladu řízení.
- III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

- I. Vymezení věci

1. Žalobce se domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný rozhodl, že žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle ustanovení § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a řízení o udělení mezinárodní ochrany se podle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu zastavuje.

II. Obsah žaloby

2. Žalobce zejména uvedl, že rozhodnutí žalovaného je nepřezkoumatelné pro nedostatek odůvodnění. V řízení před správním orgánem žalobce uvedl, že je kurdské národnosti a věrohodně popsal své politické přesvědčení, které je v opozici pro stávajícímu režimu prezidenta Erdogana, svou podporu politické straně HDP. Poukázal na postoj turecké státní správy vůči kurdské menšině, která žije pod permanentním nátlakem ze strany kurdských úřadů. Žalobce žil ve východní části Turecka, byl opakovaně zadržen, vyslýchán a bit tureckou policií, a to v přímé souvislosti s jeho etnickou příslušností ke Kurdské menšině. Rovněž poukázal na skutečnost, že je álevita, vyhýbá se nástupu k výkonu vojenské služby, neboť postavení Kurdů v Turecké armádě a jejich výkon vojenské služby je ponižující a diskriminující. Současně žalobce poukázal na skutečnost, že byl osobně terčem útoků turecké policie, neboť někteří jeho rodinní příslušníci byli aktivně činní v PKK a byli zabiti (doložil listinné důkazy – úmrtní listy). Jeho důvody jsou tak jednoznačně pořaditelné pod § 12 zákona o azylu.
3. Žalovaný však dospěl k závěru, že obavy žalobce jsou totožné s těmi, které vymezil v rámci své první žádosti o udělení azylu v roce 2018. Žalovaný pak i konstatoval, že od roku 2018 nedošlo v Turecku k žádným podstatným změnám, které by mohly představovat nové skutečnosti ve smyslu § 11 a) odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Takový závěr je podle žalobce nesprávný a neodůvodněný.
4. Žalobce dále namítal, že žalovaný toliko uvádí výčet informací shromážděných v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv v Turecku. V rozhodnutí však absentuje konkrétní hodnocení těchto informací ve vztahu k příběhu žalobce. V této souvislosti nelze ani pominout, že v únoru roku 2023 bylo Turecko zasáжено přírodní katastrofou v podobě ničivého zemětřesení, přičemž došlo k úmrtí desítek tisíc obyvatel a zničení celých obydlených oblastí. Nejpostiženějšími oblastmi přitom byly části země obývané kurdskou menšinou, kterým se ani nedostalo pozornosti tureckých úřadů. Žalovaný se vůbec nezabýval otázkou, zda se žalobce nebude vracet do oblasti postižených humanitární katastrofou. I v tomto směru je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.
5. Žalobce dále namítal, že vnitřní politická situace ve vztahu ke kurdské národnosti prochází v posledních letech dynamickými změnami, a to nikoliv k lepšímu. V souvislosti s eskalací vojenského konfliktu na Ukrajině se posílil mezinárodní vliv Turecka. Turecko pak svou podporu mezinárodnímu společenství, a to v oblasti rozšiřování NATO či Ukrajiny spojuje s posílením tlaku členských států NATO vůči kurdským organizacím a kurdským menšinám, jakož i přehlížením zvyšujícího se tlaku vůči kurdské menšině na území Turecka.

6. Žalobce závěrem uvedl, že rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelným způsobem nakládá s podklady pro vydání rozhodnutí. Tyto podklady jsou pak z časového hlediska neaktuální, nereflexují dynamický vývoj vnitropolitické situace a postavení kurdské menšiny v Turecku.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření především zrekapituloval průběhu předcházející správního a soudního řízení ve věci posouzení první žádosti žalobce o mezinárodní ochranu. Žalobce přitom uvedl stejné důvody k žádosti o mezinárodní ochranu jako v první žádosti. Oproti první žádosti však už netvrdil potíže kvůli tomu, že je alevita (nyní se označil za osobu bez náboženského vyznání) ani potíže kvůli odmítání povinné vojenské služby. Žalobce přitom nesdělil žádné nové skutečnosti, pro které by se měl žalovaný těmito důvody opětovně zabývat a posuzovat je. Naopak potvrdil, že uvedené skutečnosti uplatnit již v rámci správního řízení o jeho předchozí žádosti. Žalovaný proto odkázal na své rozhodnutí č.j. OAM-449/ZA-ZA11-ZA17-2018 ze dne 7. 8. 2018.

IV. Posouzení věci krajským soudem

8. Krajský soud v Brně přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních bodů, jež žalobce uplatnil v žalobě (§ 75 odst. 2 s.ř.s), jakož i řízení, které předcházelo jeho vydání, a ověřil přitom, zda rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti. V posuzované věci bylo soudní řízení zahájeno přede dnem nabytí účinnosti zákona č. 173/2023 Sb., kterým se mění zákon č. [325/1999 Sb.](#), o azylu, ve znění pozdějších předpisů, zákon č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, a další související zákony, a tudíž soud ve smyslu čl. II odst. 1 tohoto zákona (přechodná ustanovení) postupoval podle zákona ve znění účinném přede dnem nabytí účinnosti tohoto zákona, tj. ve znění účinném do 30. 6. 2023.
9. Krajský soud v Brně dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. Soud při svém rozhodování vyšel z následujících skutečností, úvah a závěrů.
10. Soud se tedy zabýval posouzením žalobcem tvrzené nezákonnosti napadeného rozhodnutí spočívající v nesplnění podmínek pro zastavení řízení v případě další opakované žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.
11. Dle ustanovení § 2 odst. 1 písm. f) zákona o azylu se pro účely tohoto zákona rozumí *opakovanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná toutéž osobou před nabytím právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany nebo kdykoli po nabytí právní moci rozhodnutí ministerstva ve věci mezinárodní ochrany.*
12. Dle ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu *podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které a) nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a b) svědčí*

o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu brozí vážná újma podle § 14a.

13. Dle ustanovení § 11a odst. 2 zákona o azylu *není-li opakovaná žádost nepřijatelná, ministerstvo rozhodne o udělení nebo neudělení mezinárodní ochrany, pokud není odůvodněn jiný postup.*
14. Dle ustanovení § 25 písm. i) zákona o azylu se řízení *zastaví, jestliže je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.*
15. Cizinec má tedy možnost žádat o mezinárodní ochranu opakovaně, jeho žádost však bude nepřijatelná a řízení o ní zastaveno ve smyslu ustanovení § 10a písm. e) ve spojení s ustanovením § 25 písm. i) zákona o azylu, pokud neuvede nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska mezinárodní ochrany, které nemohl uplatnit v předchozí žádosti, nebo pokud se situace v jeho zemi původu nezměnila takovým způsobem, že by to mohlo opodstatňovat nové žádosti zakládat. Zákon o azylu pro první opakovanou žádost výslovně počítá také se skutečnostmi nebo zjištěními, které se objevily, tedy nejen s těmi, které cizinec uvedl.
16. K důvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, uvádí soud následující.
17. Z dikce citovaného ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu lze dovodit nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat, a to nutnost uvést nové skutečnosti nebo zjištění a podmínka, aby se přitom jednalo o takové skutečnosti nebo zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Za nové skutečnosti nebo zjištění je poté nutno považovat nikoliv jakékoliv nové skutečnosti nebo zjištění, nýbrž pouze takové, které by mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele. Ostatně v jiných případech by nové správní řízení pozbývalo smysl, protože jeho výsledek by byl předem daný a ve svém důsledku by takové správní řízení nekorespondovalo s požadavkem hospodárnosti vnímaným jakožto dosahování žádoucích výsledků s co nejmenšími možnými náklady. V případě druhé z uvedených podmínek soud připomíná, že v rámci azylového řízení existují dvě základní povinnosti – břemeno důkazní a břemeno tvrzení. Jak již Nejvyšší správní soud vyslovil ve svém rozsudku ze dne 7. 12. 2005, č. j. 4 Azs 151/2005 - 86: „Zatímco důkazní břemeno může v některých případech nést i správní orgán, povinnost tvrzení leží vždy na žadateli o azyl. Představa, že by správní orgán sám zjišťoval pronásledování či potenciální ohrožení žadatele o azyl v zemi jeho původu, je zcela nereálná. Jedině žadatel sám nejlépe ví, z jakých důvodů svou zemi původu opustil, zda byl pronásledován a z jakých důvodů. V průběhu řízení o udělení azylu musí žadatel uvést veškeré relevantní důvody, na základě kterých poté správní orgán jeho žádost posoudí.“ Nejvyšší správní soud tedy dovodil, že pokud žadatel neuvedl všechny důvody své žádosti o udělení mezinárodní ochrany, jedná se o skutečnost přičitatelnou pouze k jeho tíži a nelze akceptovat, že by neunesení břemena tvrzení mohl zhojit pomocí podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.

18. Institut opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany tedy nelze pojímat jako prostředek k upřesňování či skutkovému doplňování předchozí žádosti. Jeho hlavním smyslem a účelem je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit postavení žadatele, a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího správního řízení. Zpravidla se přitom bude jednat o takové skutečnosti, ke kterým došlo během času, mezi které lze mj. řadit taktéž změnu situace v zemi původu žadatele. Závěrem lze tedy poznamenat, že ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu představuje jakýsi filtr, jehož prostřednictvím lze propustit do dalšího opakovaného řízení o udělení mezinárodní ochrany již jednou rozhodnutou věc. Jedná se přitom o výjimku, kterou je třeba vykládat restriktivně tak, aby byl respektován jeden ze základních principů rozhodování ve veřejném právu, a to princip právní jistoty, jehož výrazem je i překážka věci pravomocně rozhodnuté.
19. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je nutno důsledně dbát na splnění obou výše stanovených podmínek, které mají jak garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k odlišnému rozhodnutí správního orgánu, tak zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí tak, jako tomu svědčí skutkové okolnosti projednávané věci.
20. K problematice opakovaných žádostí o udělení mezinárodní ochrany se pak Nejvyšší správní soud podrobně vyjádřil v rozsudku ze dne 11. 6. 2009, č. j. [9 Azs 5/2009 – 65](#). Svůj závěr formuloval do právní věty: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí.“* V rozsudku ze dne 6. 3. 2012, č. j. [3 Azs 6/2011–96](#), rozšířený senát Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že: *„Správní orgán je povinen v řízení o opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany zkoumat v souladu s [§ 10a písm. e\) zákona č. 325/1999 Sb.](#), o azylu, zda žadatel neuvedl nové skutečnosti nebo zjištění týkající se důvodů pro udělení azylu nebo důvodů pro udělení doplňkové ochrany, které nebyly bez jeho vlastního zavinění předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně skončeném řízení ve věci mezinárodní ochrany. Přípustnost opakované žádosti je tak třeba posuzovat z pohledu možných nových skutečností a zjištění pro udělení jak azylu, tak udělení doplňkové ochrany. Obsahuje-li opakovaná žádost o udělení mezinárodní ochrany takové nové skutečnosti nebo zjištění, je správní orgán povinen hodnotit takovou žádost jako přípustnou a meritorně o ní rozhodnout. V opačném případě řízení o nepřípustné žádosti podle [§ 25 písm. i\) zákona o azylu](#) zastaví.“*
21. Z citované judikatury tedy vyplývá, že správní orgán při posouzení opakované žádosti zjišťuje, zda se objevily nové závažné skutečnosti, ať již na straně samotného žadatele nebo v zemi jeho původu, které nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a které současně svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů

uvedených v [§ 12 zákona o azylu](#) nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a tohoto zákona. Aby tyto skutečnosti byly pro danou věc relevantní, musely by mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele.

22. Soud z obsahu správního spisu zjistil, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany na území ČR podruhé. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal žalobce dne 25. 8. 2018. Žalovaný vydal dne 7. 8. 2018 pod č.j. OAM-449/ZA-ZA11-ZA17-2018 rozhodnutí, jímž žalobci nebyla mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14 a) a § 14 b) zákona o azylu udělena. Proti tomuto rozhodnutí byla podána žaloba. Zdejší soud rozsudkem ze dne 21. 7. 2020, č.j. 32 Az 23/2018-35 zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Proti tomuto rozsudku podal žalovaný kasační stížnost. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 11. 11. 2020, č.j. 1 Azs 288/2020_27 zrušil rozhodnutí zdejšího soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud rozsudkem ze dne 18. 2. 2021, č.j. 32 Az 23/2018-63 žalobu zamítnul. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost. Nejvyšší správní soud svým rozsudkem ze dne 25. 5. 2021, č.j. 1 Azs 81/2021-29 rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zdejší soud rozsudkem ze dne 30. 6. 2022, č.j. 32 Az 23/2018-94 žalobu zamítnul. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost, přičemž Nejvyšší správní soud ji svým rozhodnutím ze dne 29. 9. 2022, č.j. 1 Azs 180/2022-36 odmítnul pro nepřijatelnost. Podle názoru zdejšího soudu žalobce uváděl shodné důvody, pro které žádost o mezinárodní ochranu podal již v minulosti, přičemž nebylo zjištěno, že by se situace v domovské zemi od doby rozhodnutí o jeho první žádosti zásadním způsobem změnila. Primárním důvodem byla skutečnost, že byl kurdské národnosti, je alevitského vyznání a sympatizantem Lidově demokratické strany (HDP). V nové žádosti už uvedl, že nemá žádné náboženské vyznání. Žalobce tedy uvedl důvody stejné jako v předchozí žádosti, která byla opakovaně posouzena soudy, přičemž po posledním rozhodnutí zdejšího soudu (žaloba byla zamítnuta), byla žalobcem podaná kasační stížnost odmítnuta pro nepřijatelnost. Žalobce tedy uváděl obdobné důvody, jako v rámci předcházející žádosti. Žalobce pak měl v průběhu správního řízení možnost uvést vše, co považuje za relevantní z hlediska udělení mezinárodní ochrany.
23. Při posouzení věci vycházel žalovaný z Informace OAMP, Turecko – Politická a bezpečnostní situace v zemi, červenec 2022, Mezinárodní organizace pro migraci (IOM), Turecko – Přehled situace v Turecku, březen 2021, Informace MZV, Turecko – Turečtí občané kurdského původu září 2022, Informace Ministerstva vnitra Velké Británie, Turecko – Lidová demokratická strana HDP, březen 2020, Zprávy ČTK, Turecko dodává zbraně Ukrajině ze dne 24. 11. 2022 a Zprávy ČTK, Pátá turecká ofenzíva na severu Sýrie od roku 2016, ze dne 23. 11. 2022. Žalovaný z těchto zpráv učinil závěr, že v Turecku nedošlo od doby posouzení předchozí žádosti k žádné změně, která by mohla představovat novou skutečnost dle § 11 a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Dle názoru soudu mohl žalovaný z těchto zpráv vycházet, neboť od té doby se situace v Turecku zásadně nezměnila a neproběhly žádné významné změny a převraty. Žalobce byl rovněž se shora uvedenými podklady seznámen, přičemž se k nim nevyjádřil a nenavrhoval ani jejich doplnění.
24. Soud pro úplnost dodává, že postavením Kurdů v Turecku se Nejvyšší správní soud opakovaně zabýval, konkrétně v usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2024,

č. j. 5 Azs 141/2023-30, konstatoval, že příslušníci kurdského etnika skutečně čelí v Turecku různým formám diskriminace či potlačování jejich národnostní, jazykové či kulturní identity, avšak samotná kurdská národnost u osoby turecké státní příslušnosti zpravidla není bez dalšího důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Je tomu tak z toho důvodu, že obtíže, s nimiž se mohou osoby kurdské národnosti v Turecku setkat právě jen z důvodu své příslušnosti k této etnické skupině na základě jednání veřejné moci či případně nestátních subjektů, obvykle nedosahují intenzity pronásledování, které je ve smyslu § 2 odst. 4 zákona o azylu definováno jako „závažné porušení lidských práv, jakož i opatření působící psychický nátlak nebo jiná obdobná jednání anebo jednání, která ve svém souběhu dosahují intenzity pronásledování, pokud jsou prováděna, podporována nebo trpěna původci pronásledování“ [přesnější, nicméně v zásadě odpovídající definice pronásledování je obsažena v čl. 9 směrnice 2011/95/EU o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytované ochrany (dále jen „kvalifikační směrnice“)]. Strach z pronásledování může být odůvodněný zejména u politicky či jinak veřejně činných osob, včetně lidskoprávních aktivistů či osob zapojených do neúspěšného státního převratu nebo těch, jimž je toto zapojení současným tureckým režimem připisováno, přičemž kurdská národnost nebo prokurdská orientace může být u takových osob „přítěžující okolností“ (rozsudek NSS ze dne 11. 9. 2012, č. j. 4 Azs 34/2011-154, a navazující judikatura, např. usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 9 Azs 250/2015-23, ze dne 21. 6. 2018, č. j. 1 Azs 177/2018-28, ze dne 31. 1. 2024, č. j. 4 Azs 213/2023-26, či rozsudek ze dne 11. 11. 2020, č. j. 1 Azs 288/2020-27). Nejvyšší správní soud dovodil možné důvody pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu v případě příslušníka kurdské menšiny, jehož bratr byl zabit v boji jakožto aktivní bojovník PKK a kterého turecké ozbrojené složky z tohoto důvodu podezřívaly ze spolupráce s PKK a již ho před jeho odchodem ze země původu z tohoto důvodu opakovaně podrobily mučení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018-46, č. 4029/2020 Sb. NSS), či u jiného tureckého občana kurdské národnosti, který konvertoval k učení Hare Krišna a odmítal v zemi původu nastoupit výkon vojenské služby, neboť se nechtěl účastnit ozbrojených akcí proti kurdskému obyvatelstvu a zároveň mu v tom dle jeho tvrzení bránilo jeho náboženské přesvědčení (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 12. 2021, č. j. 5 Azs 19/2020-45, č. 4304/2022 Sb. NSS).

25. Nejvyšší správní soud ve své ustálené judikatuře tedy uznává, že Kurdové v Turecku čelí nesnázím, ty ale bez dalšího nedosahují intenzity pronásledování podle § 12 zákona o azylu nebo vážné újmy podle § 14a odst. 2 tohoto zákona. Významné bývají typicky až obavy (např. z pronásledování) politicky aktivních členů kurdské menšiny či účastníků pokusu o převrat z roku 2016 (srov. usnesení ze dne 14. 12. 2022, č. j. 2 Azs 48/2022-35, odst. [12], a judikaturu tam citovanou; k problémům politicky aktivních Kurdů např. rozsudky NSS ze dne 26. 2. 2020, č. j. 10 Azs 278/2019-57, odst. [36] až [38], nebo ze dne 27. 10. 2020, č. j. 10 Azs 235/2020-35, odst. [13] a [14]). Kasační soud se již také věnoval situaci po vpádu ozbrojených sil Turecka do severní Sýrie (např. usnesení ze dne 7. 11. 2019, č. j. 2 Azs 75/2019-46, odst. [15]) i aktuální situaci v souvislosti s válkou na Ukrajině (usnesení ze dne 31. 1. 2024, č. j. 4 Azs 213/2023-26, odst. [11]).

26. Soud tedy musí přisvědčit žalovanému v tom směru, že žalobce v průběhu správního řízení neuvedl skutečně žádné nové skutečnosti, které by mohly mít negativní dopad do hmotněprávního postavení žalobce. Žalovaný tudíž naplnil veškeré náležitosti odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřipustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
27. V žalobě je dále uvedeno, že Turecko postihlo zemětřesení, přičemž se žalovaný nezabýval tím, zda se žalobce nebude vracet do oblasti postižených humanitární katastrofou, která v oblasti jeho bydliště panuje. K tomu soud uvádí, že k zemětřesení, na které žalobce odkazuje, došlo dne 6. 2. 2023 a bylo by nanejvýš možným důvodem pro udělení humanitárního azylu. V rozhodnutí žalovaného není tato skutečnost hodnocena, avšak žalobce žil před svým odchodem ze země původu v městě Mersin, které nebylo předmětným zemětřesením dotčeno a nelze ani pominout skutečnost, že v době rozhodnutí soudu od zemětřesení uplynulo více než 1, 5 roku, a tudíž podle názoru soudu nelze ani udělení humanitárního azylu zvažovat.
28. Ve světle výše uvedených zásad a nastoleného právního režimu soud ve shodě s právním názorem žalovaného uzavírá, že ve věci byly naplněny zákonné podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, neboť žadatel neuvedl a ani žalovaný nezjistil ve vztahu k obecné bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce žádnou novou skutečnost odůvodňující opětovné hodnocení žádosti žalobce, tedy skutečnost, která by vyžadovala nutnost vydání nového meritorního rozhodnutí v jeho věci.
29. Vzhledem k tomu, že byly ve věci naplněny podmínky stanovené v ustanovení § 10a písm. e) zákona o azylu, žádost o udělení mezinárodní ochrany podaná žalobcem na území ČR byla zcela správně shledána nepřipustnou v souladu s právními předpisy i aktuální judikaturou.
30. Závěrem soud zdůrazňuje, že nikterak nezlehčuje situaci žalobce. Poskytnutí azylu, resp. doplňkové ochrany, je však zcela specifickým důvodem pobytu cizinců na území České republiky. Nelze je zaměňovat s jinými legálními formami pobytu cizinců na území České republiky, které jsou upraveny např. v zákoně č. [326/1999 Sb.](#), o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 8. 2020, č. j. [6 Azs 52/2020-41](#)).
31. S ohledem na shora uvedené dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí jako celek obстоjí a není ani nepřezkoumatelné, jak uváděl žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

32. Soud tak neshledal žádný z uplatněných žalobních bodů důvodným a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil žádnou vadu, jež by měla za následek nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti. Soud proto žalobu jako nedůvodnou podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
33. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení jsou odůvodněny ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., když úspěšnému žalovanému nevznikly náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední

činnosti

a žalobce nebyl v řízení úspěšný, pročez nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í :
týdnů

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou
ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou

vyhotoveních

u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být
stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho
zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,
vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů
vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 27. září 2024

JUDr. Petr Polách, v. r.
samosoudce